

Carnestoltes fora de temps

Sr. Director:

Enguany he vist la desfilla de carrosses de la festa de l'aigua d'almacelles, festa molt entranyable per a molta gent pel seu significat. Crec que els que tenim una certa edat ens hem sentit desil·lusionats, ja que no representava per a res el sentit de la festa, de manera que han resultat ferits els nostres sentiments i records envers aquesta celebració. Senyors de la comissió de festes, això que he vist no és una celebració de la festa de l'aigua, sinó una desfilla vulgar i ordinària, que com a carnestoltes està bé, però aquest ja va acabar el dia 9 de febrer. No obstant, hem d'agrair la participació dels interns de Sant Joan de Déu, que ha estat l'excepció i que merescudament va guanyar el primer premi. Les persones grans que recorden la festa de l'aigua amb emoció i alegria pel que va representar aquell 2 de març del 1910 mereixen un respecte. No va haver-hi cap carrossa que fes al·lusió a aquesta celebració. Una almacellenca decebuda, a la que li agradaria que es respectés la tradició.

MARISOL ORIACH ROGER

LA CARTA DEL DIA

Ciclistes, caçadors i l'ajuntament de Rosselló

SR. DIRECTOR:

A la serra de Rosselló ja fa molt temps que hi convivim els qui practiquem diferents esports, principalment els ciclistes i els caçadors, i més recentment també els afeccionats a la cursa de muntanya a peu, i s'ha de reconèixer el dret que tots aquests col·lectius tenim a gaudir d'aquest espai natural privilegiat.

Resulta imprescindible, però, distingir el dret de tots a l'ús de l'espai natural comú, de les pràctiques incíviques i criminals amb les quals els qui fem bicicleta de muntanya ens trobem des de fa molt temps i que s'han intensificat durant aquesta actual temporada de caça.

I ho diem tal com és, perquè les trampes, els obstacles, els troncs, les pedres i les branques travessats als senders i els filferros de punxes lligats a les trajectòries dels ciclistes només apareixen quan hi ha temporada de caça i just l'endemà dels dies de cacera.

Amb això no pretenem, ni molt menys, acusar tots els caçadors de cometre aquests actes delictius i repugnants contra la integritat física dels altres esportistes (la col·locació de trampes no és altra cosa que això), però hores d'ara ningú no dubta que l'autor d'aquestes

salvatjades pertany a aquest col·lectiu. També cal dir que no tan sols és obra d'un únic desaprensiu, perquè hi ha dies que s'han trobat més de vint-i-cinc trampes a les traces ciclistes de la serra, i alguns obstacles com ara voluminosos rocs, i difícilment poden ser transportats per una sola persona (si és que qui ho fa mereix aquest qualificatiu).

Aquestes trampes són criminals perquè bona part estan estratègicament i deliberadament situades per impedir que la presa (és a dir, el ciclista) les pugui detectar a temps, de forma que el dany sigui inevitable i major.

Per exemple, situant troncs o palets just darrere d'un salt, d'un tallat o d'un viratge, l'impacte és inevitable, i a certa velocitat (la velocitat normal d'un salt) pot causar un accident molt greu o fins i tot mortal. Fer això és una autèntica animalada.

Per això, tant com a ciclistes com a víctimes, com a tot ciutadà amb un mínim de consciència ens sorprèn força que, almenys en les intervencions publicades, cap autoritat de l'ajuntament de Rosselló, ni tan sols l'alcalde, no s'hagi dignat a condemnar aquests actes criminals ni els seus autors, sinó que s'han

limitat a demanar seny i sentit comú "a totes les parts".

Aquí les parts només són dues: els criminals que han posat i posen les trampes i les víctimes.

I no tan sols això, sinó que, a més, arran de la denúncia de les trampes i els obstacles, des de l'ajuntament de Rosselló es llança l'avertiment que, si la situació no es distensa, restringirà l'accés a la serra als ciclistes, és a dir, a les víctimes.

Imagini, Sr. alcalde de Rosselló, per exemple, que per evitar la pirateria al mar no deixessin navegar els vaixells. Oi que no seria raonable això?

Sr. alcalde, no s'adona que advertint que si no cessen les trampes restringirà l'accés als ciclistes, de forma involuntària però irresponsable, està incentivant que encara es posin més trampes?

Davant dels gravíssims fets esdevinguts, no pertoca que les autoritats tinguin actituds ambigües que a la fi resulten condescendents i, francament, la reacció de l'ajuntament que hem vist fins ara creiem que no és la que correspon a un municipi modern i civilitzat, com així es mereix ser considerat el de Rosselló.

SANTI SOLSONA I 51 SIGNATURES MÉS

Envieu la vostra foto a cercle@segre.com. Una selecció més àmplia de cartes pot trobar-se a [SEGRE.com](http://www.segre.com)

COL·LABORACIÓ

El bilingüisme com a excusa

CARLES VEGA CASTELLVÍ
GRUP MUNICIPAL ERC-AVANCEM A LA PAERIA

SEMBLAVA QUE feia temps que es tenia superada la qüestió lingüística a Lleida. Els usos lingüístics de les administracions tampoc no eren qüestionats per ningú, ni ningú havia denunciat tracte desfavorable ni indefensió per causa de l'ús preeminent de la llengua catalana a la Paeria. Demostració que no hi havia cap problema ni cap disfunció... Fins que, després que el partit de Ciudadanos obtingués representació a l'ajuntament, es posés com a moneda de canvi per a una investidura tranquil·la i una legislatura estable per a Àngel Ros, la revisió de l'estatus lingüístic a la Paeria.

C's, que durant la campanya electoral va defensar el canvi a l'ajuntament de Lleida, està garantint que no hi hagi canvi. O sí, un: el canvi lingüístic. Perquè a l'hora de prendre les decisions, Àngel Ros i els seus regidors han donat carta blanca a Àngel Ros: votant-li la investidura, donant suport per-

què conservés sis tinences d'alcaldia, propiciant un gabinet d'alcaldia sobredimensionat, mantenint l'IBI més alt, proposant retallades de subvencions culturals, sense fer el control de factures que va prometre en campanya... I criticant contínuament l'oposició! On s'és vist? Un partit suposadament d'oposició que apunta el Govern i critica l'oposició!

Li està sortint barata l'estabilitat a Ros. Però a Lleida li comença a sortir cara, perquè el que ja coneixem com *pacte de la vergonya* té com a resultat que es creï un problema allà on no n'hi havia cap: una administració que es comunica amb la ciutadania perfectament i amb normalitat emprant el català com a llengua vehicular ara hauria de canviar. El català com a llengua de l'administració fa nosa a Ciudadanos. De fet, el català els fa nosa.

En els darrers mesos, C's ha donat mostres de bel·ligerència cap a les llengües penin-

sulars que no són el castellà. Ho han intentat a l'ajuntament de Ferrol (que potser ells voldrien que es tornés a dir del Caudillo), on volien eliminar criteris de promoció d'ús del galleg. Ho han intentat a Lleó, demanant que s'eliminés el lleonès dels usos oficials de l'administració regional. Ho han intentat a Aragó, demanant que no s'incloués l'aragonès al currículum de primària o no fos reconegut el català com a llengua de la Franja. Ho han fet a València defensant la preeminència del castellà davant la que consideren "llengua de aldeanos" (valencià o català de València).

I a Catalunya, no només proposen a Lleida una "administració bilingüe". També a Reus, per exemple. Com també proclamen que, tan aviat com poguessin, suprimirien la pràctica pedagògica de la immersió lingüística, que garanteix que tothom conegui i domini la llengua catalana, com a mesura educativa d'igualtat d'oportunitats. Allò que sempre han criticat del país basc ho farien a Catalunya: dos escoles diferenciades, una per a catalanoparlants i una altra per

castellanoparlants... Adéu, cohesió social, adéu, convivència cultural. Hola, conflicte lingüístic. Vet aquí que qui acusa els altres de crear divisió és el campió de la confrontació per raons culturals.

Queda clar, doncs, que no és un fet casual, sinó perfectament dissenyat. I queda clar que el bilingüisme d'aquests bilingüistes té més de campanya d'agitació política i d'atac contra les llengües no castellanoparlants que de reconeixement als drets lingüístics de la gent. S'hi aferren perquè és el seu pretext infal·lible per no haver d'usar i menys promocionar el català. Defensar el bilingüisme no és defensar els dos idiomes, ni els drets lingüístics de tothom, sinó defensar, sense estridències i amb postureig però irreductiblement, la postergació del català. La defensa dels castellanoparlants davant els catalanoparlants. No és un criteri tecnicista, sinó etnicista. L'ús de la llengua com a arma política. Hi ha un parell de coses interessants que diuen els lingüistes al respecte (i servidor en coneix uns quants de reputats): la primera, que oficialitat no vol dir equipara-

ció i que havent-hi més d'una llengua oficial, l'administració no té per què ser bilingüe o multilingüe; la segona, que la pervivència d'una llengua no la marca la seua oficialitat sinó el seu ús social, i aquí la que no té problemes és el castellà. Per tant, el català continua sent una llengua a protegir des de les administracions.

En definitiva: la senyora Ribes i el partit de Ciudadanos, amb la col·laboració inestimable del PSC d'Àngel Ros, estan intentant enfangar la política lleidatana amb la polèmica totalment artificial i artificiosa del bilingüisme a l'ajuntament de Lleida. Polèmica que me'n guardaré d'imputar a la poca preparació o la ignorància de qui l'ha provocat. Respon a interessos polítics del més pur estil populista. Pur arribisme. Així que només pot ser causada per la mala fe.

I val a dir que defensar el bilingüisme des del monolingüisme té el seu què. Perquè resulta que la màxima defensora del bilingüisme a la Paeria s'expressa únicament en castellà. Com diria un afamat mediàtic televisiu: "¡Eres una campeona!"